

PAULO
COELHO

Aprendre a conèixer-se és descobrir el món

Columna

PAULO COELHO

HIPPIE

Traducció de Maria Dolors Ventós

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *HIPPIE*

PRIMERA EDICIÓ: AGOST DEL 2018

© PAULO COELHO, 2018

[HTTP://PAULOCOELHOBLOG.COM](http://PAULOCOELHOBLOG.COM)

PUBLICAT D'ACORD AMB SANT JORDI ASOCIADOS AGENCIA LITERARIA, SLU,
BARCELONA, ESPANYA. [WWW. SANTJORDI-ASOCIADOS.COM](http://WWW.SANTJORDI-ASOCIADOS.COM)

TOTS ELS DRETS RESERVATS.

© MAPA DE L'INTERIOR: CHRISTINA OITICICA

© DE LA TRADUCCIÓ: MARIA DOLORS VENTÓS, 2018

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2018

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2410-3

D.L.: B. 13.672-2018

FOTOCOMPOSICIÓ: GAMA, S.L.

IMPRES A: ROMANYÀ VALLS

WWW.COLUMNAEDICIONS.CAT

CANÇONS DE L'INTERIOR:

© *HOUSE OF RISING SUN*, 2002 PARLOPHONE RECORDS LTD.,

A WARNER MUSIC GROUP COMPANY, INTERPRETADA PER THE ANIMALS.

© *HEROIN*, 2012 UNIVERSAL RECORDS, A DIVISION OF UMG RECORDINGS, INC.;

INTERPRETADA PER THE VELVET UNDERGROUND

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El setembre del 1970, hi havia dues places que es disputaven el privilegi de ser considerades el centre del món: Piccadilly Circus, a Londres, i la plaça Dam, a Amsterdam. Però no tothom ho sabia, això: si els ho preguntaven, la majoria de les persones haurien respost: «La Casa Blanca, als Estats Units, i el Kremlin, a la Unió Soviètica». Perquè aquestes persones s'informaven als diaris, la televisió, la ràdio... uns mitjans de comunicació que ja estaven completament desfasats i que no tornarien a tenir la rellevància que van tenir quan els van inventar.

El setembre del 1970, els bitllets d'avió eren caríssims, i només l'elit es podia permetre viatjar. Bé, això no era ben bé així per a una gran multitud de joves que els antics mitjans de comunicació només descrivien pel seu aspecte extern: cabells

llargs, roba llampant, que no es dutxaven (cosa que era mentida, però aquells joves no llegien els diaris, i els adults es creien qualsevol notícia que insultés els qui consideraven «una amenaça per a la societat i els bons costums»), que posaven en perill tota una generació de nois i noies estudiosos procurant triomfar a la vida amb els seus pèsims exemples de llibertinatge i «amor lliure», tal com deien, amb menyspreu. Doncs bé, aquella multitud cada vegada més nombrosa de joves tenia un sistema de divulgar notícies que no detectava ningú, absolutament ningú.

Perquè al «Correu Invisible» no li interessava gaire divulgar ni comentar l'últim model de la Volkswagen ni les últimes marques de detergents que s'acabaven de llançar al mercat mundial. Les seves notícies es limitaven a explicar quina seria la pròxima gran ruta que recorrerien aquells joves insolents, bruts, que practicaven «l'amor lliure» i duïen una roba que cap persona de bon gust s'atreviria a posar-se. Les noies, amb les trenes plenes de flors, faldilles llargues, bruses virolades, sense sostenidors i collarets amb tota mena de granadures i colors; els nois, amb els cabells llargs i la barba sense afaitar des de feia mesos, amb texans desgastats i estripats per l'ús, perquè els texans eren cars a tot el món —tret dels Estats Units, on havien sortit del gueto dels obrers de les fàbriques i ara se'ls veia als megaconcerts de San Francisco i rodalia.

El «Correu Invisible» existia perquè aquella gent, que sempre es trobava en aquells concerts, intercanviava idees sobre els llocs on es trobarien i com podien descobrir el món sense viatjar en un autocar turístic amb un guia que descrivia el paisatge mentre els joves s'avorrien i els vells dormien. D'aquesta manera, a través del boca-orella, tothom sabia on se celebraria el concert següent i quina seria la següent gran ruta que haurien de recórrer. I no hi havia limitacions econòmiques per a ningú, perquè l'autor preferit dels membres d'aquella comunitat no era ni Plató ni Aristòtil, ni tampoc els còmics d'alguns dibuixants que s'havien fet famosos. El gran llibre d'aquella colla —pràcticament ningú se n'anava de viatge cap al vell continent sense dur-lo al damunt— es titulava *Europa per cinc dòlars al dia*, d'Arthur Frommer. Gràcies a aquell llibre, tothom sabia on es podia allotjar, què havia de veure, on havia de menjar i on hi havia punts de trobada i llocs on podia escoltar música en viu sense gastar pràcticament res.

L'única equivocació de Frommer, en aquella època, va ser que la seva guia es limitava a Europa. Que no hi havia més llocs interessants? Que no hi havia gent més disposada a anar a l'Índia que a París? Al cap d'uns quants anys, Frommer va corregir aquella equivocació, però, mentrestant, el «Correu Invisible» es va encarregar de

promoure una ruta per Sud-amèrica, en direcció a l'antiga ciutat perduda de Machu Picchu, però, això sí, alertava a tothom que no en parlessin gaire amb persones que no coneguessin la cultura hippie, o al cap de poc aquell lloc patiria una invasió de bàrbars amb càmeres fotogràfiques i extenses explicacions (ràpidament oblidades) de com va ser que un grapat d'indígenes havien fundat una ciutat tan ben amagada que només es podia descobrir des del cel —cosa que ells consideraven un impossible, perquè els homes no volen.

Siguem justos: hi havia un segon gran *best-seller*, no tan popular com el llibre de Frommer, però que consumien les persones que ja havien superat la fase socialista, marxista, anarquista, i totes havien acabat amb una profunda desil·lusió amb el sistema que havien inventat els que deien que era «inevitable que els treballadors prenguessin el poder arreu del món». O que «la religió és l'opi del poble», cosa que demostrava que qui havia dit aquella frase tan estúpida no coneixia gens el poble i hi entenia molt menys de l'opi. Perquè els joves mal vestits, amb roba estrofolària, que no es dutxaven, creien en Déu, en déus, en deesses, en àngels i en coses per l'estil. L'únic problema era que aquell llibre, titulat *El matí dels mags*, escrit pel francès Louis Pauwels i el soviètic Jacques Bergier —matemàtic, exespia, investigador incansable de l'ocultisme—, deia exactament el

contrari que els manuals polítics: el món es compon de coses interessantíssimes i existeixen els alquimistes, els mags, els càtars, els templers i altres paraules que van impedir que fos un èxit de vendes a les llibreries, perquè, per culpa del seu preu exorbitant, cada exemplar el llegien deu persones —com a mínim. Machu Picchu figurava en aquell llibre i tothom se'n volia anar al Perú, on es trobaven joves de tot el món (vaja, dir de tot el món és una exageració, perquè els que vivien a la URSS no podien sortir dels seus països tan fàcilment).

Però, en fi, tornant al tema: joves d'arreu del món, que havien aconseguit un bé inestimable anomenat passaport, es trobaven en les anomenades «rutes hippies». Ningú sabia exactament què significava la paraula *hippie* però això no tenia cap importància. Potser significava «una gran tribu sense líder» o «marginats que no atraquen» o totes les descripcions que ja hem esmentat al començament d'aquest capítol.

Els passaports, aquests quadernets que proporciona el govern, ficats en una bossa lligada al cinturó al costat dels diners (pocs o molts, això era irrellevant), tenien dues finalitats. La primera, ja ho sabem tots, era poder travessar fronteres, sempre que els policies no es deixessin influir per les

notícies que llegien i decidissin retornar el viatger al seu país perquè no estaven acostumats a aquella roba, aquells cabells, aquelles flors, aquells collarets, aquelles galindaines i aquells somriures d'unes persones que semblava que estiguessin en un estat d'èxtasi constant, normalment, però injustament, atribuït a les drogues diabòliques que, segons la premsa, els joves consumien en quantitats cada vegada més grans.

La segona funció del passaport era evitar al seu portador les situacions extremes, quan se li acabaven del tot els diners i no tenia ningú a qui recórrer. El «Correu Invisible» proporcionava la informació necessària sobre els llocs on el podien vendre. El preu variava segons el país: un passaport suec, on tots eren rossos, alts i d'ulls clars, valia molt poc, perquè només el podien revendre a rossos, alts, d'ulls clars, i generalment no figuraven a la llista dels més sol·licitats. Però un passaport brasiler valia una fortuna al mercat negre, perquè al Brasil, a més de rossos, alts i d'ulls clars, també hi ha negres alts i baixos d'ulls foscos, orientals d'ulls oblics, mulats, indis, àrabs, jueus... En fi, un immens gresol de cultures que el convertia en un dels documents més desitjats del planeta.

Un cop venut el passaport, el portador original se n'anava al consolat del seu país i, fingint terror i depressió, deia que l'havien atracat i l'hi

havien robat tot, i que no tenia diners ni passaport. Els consolats dels països més rics els proporcionaven un passaport nou i bitllets de tornada gratuïts al país d'origen, cosa que ells rebutjaven immediatament amb l'excusa que «algú em deu una gran quantitat de diners i he de cobrar el deute». Els països pobres, normalment sotmesos a uns sistemes de govern molt severos, en mans de militars, portaven a terme una autèntica investigació per comprovar si el sol·licitant figurava a la llista de «terroristes» buscats per subversió. Així que constataren que la noia (o el noi) no estava fitxada, es veien obligats, a contracor, a proporcionar-li el document. No els oferien un bitllet de tornada, perquè no els interessava que aquelles aberracions influïssin en una generació educada en el respecte a Déu, la família i la propietat.

Tornant a les rutes: després de Machu Picchu, li va tocar el torn a Tiahuanaco, a Bolívia. I després a Lhasa, al Tibet, on era molt difícil entrar-hi perquè, segons el «Correu Invisible», hi havia una guerra entre els monjos i els soldats xinesos. És clar que era molt difícil d'imaginar-se-la, aquesta guerra, però tothom s'ho creia i no es volien arriscar a fer un viatge llarguíssim per acabar presoners dels monjos o dels soldats. A més, els quatre grans filòsofs d'aquella època

—que s’havien separat l’abril d’aquell any— havien anunciat poc abans que la gran saviesa del planeta es trobava a l’Índia. Amb això n’hi va haver prou perquè joves de tot el món es dirigissin a aquest país a la recerca de saviesa, coneixement, gurus, vots de pobresa i il·luminació i per trobar-se amb *My Sweet Lord*.

Tot i així, el «Correu Invisible» també va advertir que el gran guru dels Beatles, Maharishi Mahesh Yogi, havia provat de seduir i mantenir relacions sexuals amb Mia Farrow, una actriu que, al llarg dels anys, sempre havia tingut experiències amoroses desgraciades, i havia anat a l’Índia invitada pels Beatles, possiblement per curar-se dels traumes relacionats amb la sexualitat, que semblava que la perseguissin com un mal karma.

Però tot fa pensar que el mal karma de Mia Farrow també la va acompanyar cap allà, amb en John, en Paul, en George i en Ringo. Segons ella, mentre meditava a la cova del gran guru, l’home la va aferrar i va intentar forçar-la a tenir-hi relacions sexuals. Llavors, en Ringo ja se n’havia tornat a Anglaterra perquè a la seva dona no li agradava la cuina índia, i en Paul també va decidir abandonar el retir, perquè tenia el convenciment que allò no el portava enlloc.

Al temple de Maharishi, només hi quedaven en George i en John, quan la Mia hi va arribar, plorant a llàgrima viva, i els va explicar el que li

havia passat. Immediatament tots dos van fer la maleta, i quan l'Il·luminat va anar a preguntar-los què passava, la resposta d'en Lennon va ser contundent:

—Que no ets un co** d'illuminat, tu? Doncs ho deus saber prou bé.

El setembre del 1970 les dones dominaven el món —més ben dit, les hippies dominaven el món. Els homes anaven amunt i avall sabent que el que les seduïa no era la moda —les dones hi entenien molt més—, per tant van decidir acceptar d'una vegada per totes que eren dependents i adoptar un aire d'abandó, amb una petició implícita: «Protegeix-me, estic sol i no trobo ningú, em penso que el món s'ha oblidat de mi i l'amor m'ha abandonat per sempre». Elles elegien els seus mascles i no pensaven casar-s'hi, només passar una estona agradable i divertida de sexe intens i creatiu. I, tant en les coses importants com en les irrellevants i superficials, l'última paraula era la d'elles. Per tant, quan el «Correu Invisible» va escampar la notícia de l'assetjament sexual de Mia Farrow i la frase d'en Lennon, tothom va decidir canviar de ruta.

Llavors es va crear una altra ruta hippie: d'Amsterdam (Holanda) a Katmandú (Nepal), en un autocar que costava aproximadament cent dòlars, i

que travessava uns països que semblaven molt interessants: Turquia, el Líban, l'Iran, l'Iraq, l'Afganistan, el Pakistan i una part de l'Índia (ben lluny del temple de Maharishi, tot sigui dit de passada). El viatge durava tres setmanes i recorria una quantitat infinita de quilòmetres.